



หุ่นไล่กาเพื่อนรัก

ปุณยริริ : เรื่อง

อนุชา-นวรัตน์ สิงหไกร : ภาพ



เว่องที่ดันจะเล่าให้ฟังต่อไปนี้ เกิดขึ้น ณ ทุ่งนาแห่งหนึ่ง...
หนูนาตัวอ้วนสองตัวกำลังเดินคุยกันมา หนูนาตัวหนึ่งถามว่า
“ເຂອຈະໄປໄຫນ?” หนูนาอีกตัวตอบว่า “ดันจะໄປເຢືນຫ້າວເຈົ້າ”
“ໂລີ່ໂລີ່!” หนูนาตัวแรกอุทาน “ເຂອຈະໄປເຢືນຫ້າວເຈົ້າຈິນທຽບ
ແຕ່ດັນວ່າດັນຍ້າກຈະໄປກິນຫ້າວເຈົ້າມາກກວ່ານະ”

“ແຕ່ເຂອກິນຫ້າວເຈົ້າຂອງດັນໄມ້ໄດ້ຫວັກ ເພຣະເຫຼາເປັນທຸນໄລ່ກາ”
หนูนาอีกตัวบอก แล้วຍືດອກດ້ວຍຄວາມໝູມໃຈທີ່ມີເພື່ອນເປັນທຸນໄລ່ກາ



เมื่อข้าวเจ้ามองเห็นที่นี่ 便ร้องทักอย่างร่าเริง “สวัสดีจังที่นี่”
“สวัสดิ์คุณเจ้า” ที่นี่ทักตอบแล้วรีบแนะนำ “นี่คือที่นี่น้ำอิกตัวที่
เป็นเพื่อนของฉันจัง”

“พวกเขามีใจดีมาก เหมือนกันมากเลยนะ แล้วฉันจะจำเชือได้ยังไงล่ะ”
ข้าวเจ้าว่า



“หมูนา ก็เหมือนกันทุกตัวนั้นแหละจัง แต่เรา ก็จำกันได้” หมูนาบอก
ข้าวเจ้า จึงแนะนำว่า “เอาอย่างนี้สิ เธอตัวหนึ่ง เอาเชือกสีแดงผูกไว้ที่หาง
อีกตัว ก็ผูกเชือกสีเขียว ชันจะได้จำเธอได้ แล้วเรียกชื่อเธอว่า แดงกับเขียว
ดีไหม?”



นกกระจะยกตัวหนีงบินผ่านมา มันโผลลงมากะแซนข้าวเจ้าแล้วร้องทัก
เสียงหวาน “สวัสดีจั๊บข้าวเจ้า สวัสดีจั๊บหมูนา”

“เรารื่อแಡงกับเขียว” หมูนาวิบอวด “ข้าวเจ้าเพิ่งตั้งรื่อให้เราจั๊บ”



“จวีงเหรอ” นกกระจะกพลอยพื้นเต้นไปด้วย “ข้าวเจ้าช่วยตั้งซือ^๑
ให้ฉันบ้างสิจี๊” มันขอร้อง

“เอออยากมีซือแบบไหนล่ะ?” ข้าวเจ้าถาม

“ฉันอยากมีซือเหมือนนกสวยๆ ที่ร้องเพลงเพราะๆ อย่างเช่น...
ในติงเกล... ศรีบูน...” นกกระจะกพยายามนึกซือที่น่าจะเหมาะสมกับตัวเอง



“แต่เชօกีบังเป็นนกกระจะกอยู่ดี” หนูนาพุดขัดขึ้นแล้วหัวเราะข้า
กันใหญ่ นกกระจะกเลยบินไปโล่จิกพวงมันด้วยความโนโห



ข้าวเจ้ารีบบอกว่า “ให้ฉันช่วยดีซึ่งซื้อเพราฯ ที่เหมาแก้กับเชือจะดีกว่า
เอ...ซื้อเสียงหวานตีใหม่มีดี?”

“ซื้อเสียงหวานเหรอ ตีจัง ฉันชอบซื้อน้ำมากที่สุด” นกกระจองพูด
อย่างยินดี



เจ้าต่าง ลุนขึของชาวนาเดินผ่านมา เมื่อวันเดินข้าวเจ้ากำลังคุยกับ
เสียงหวานและหมูนาที่งส่อง มันจึงพูดว่า

“เออมีหน้าที่ไถนาและหมูนาที่มากในบ้านนี้ข้าวกินนะข้าวเจ้า ไม่ใช่
เป็นเพื่อนกับเจ้าพากันนั้น”



ข้าวเจ้ารีบบอกเสียงอ่oyer ว่า “ก็ฉันไม่ชอบไล่ครูนี่ ฉันอยากมีเพื่อนมากกว่า แล้วเพื่อนๆ ของฉันก็ไม่เคยโน้มนิยมข้าวกินด้วย”

หนูนารีบสนับสนุนว่า “ใช่แล้ว พากเราสัญญากับข้าวเจ้าว่าจะไม่โน้มนิยมข้าวกิน เพราะเรายังมีอาหารอื่นๆ ให้กินอีกเยอะแยะ”

“ถ้าไม่ทำให้เจ้านายเดือดร้อนก็แล้วไป” เจ้าต่างว่า





ข้าวเจ้าและเพื่อนๆ อาศัยอยู่อย่างสงบสุขต่อไปได้ไม่นาน ก็เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นในทุกๆ วัน มีคนมากมายเดินทางมา ณ ที่แห่งนี้พร้อมด้วยสัตว์ประหลาดทั่วโลกที่มีเสียงดังอึกทึก พากเข้าช่วยกันขุดติ่นและเปลี่ยนทุกๆ นาบ้างส่วนเป็นถนนสายยาว หลังจากนั้นก็มีสัตว์ประหลาดมากมายเดินทางผ่านถนนสายนี้ พากมันมีเสียงดังอึกทึกและยังปล่อยกลิ่นเหม็นออกมาอีกด้วย



ในวันหนึ่ง เสียงหวานและหมูนาทั้งสองชวนกันมาเยี่ยมข้าวเจ้า
พากมันต่างเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง หมูนาแคงเล่าว่า

“วันหนึ่งฉันกำลังจะข้ามถนนไปเอามีดตัดทิ่มที่ซ่อนไว้ฝั่งโน้น อยู่ๆ
เจ้าสัตว์ประหลาดตัวใหญ่ก็วิ่งตะบีงผ่านฉันไปอย่างหวุดหวิด ฉันเกือบจะ
ถูกเหยียบแบนแต่ดีต่อญี่ปุ่นแล้วเชียว”



“ฉันก็แทบเย่เหมือนกัน” เสียงหวานเล่าบ้าง “เจ้าสัตว์ป่าเหลาด
ตัวหนึ่งว่างวนที่นั่นตั้งแต่เชื่อม รังของฉันเลยร่วงหล่นลงมาจากต้นไม้ โชคดี
ที่ฉันยังไม่ได้ออกไป ไม่อย่างนั้นไงขอฉันคงแพกหมดแน่ๆ”

ข้าวเจ้าพูดว่า “เจ้าสัตว์ป่าเหลาดพวกนั้นมีกลิ่นเหม็นจริงๆ เวลาที่
มันวิงไกวันฉันแทบจะหายใจไม่ออกแน่นะ”



“ฉันได้ยินเจ้านายบ่นว่า ตอนนี้ข้าวที่ปลูกไม่งามเหมือนเมื่อก่อน และยังขายได้ราคาถูกมาก เขาเลยจะขายที่นาแล้วย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองเร็วๆ นี้ละ” เจ้าต่างบอก

“ด้วยละ ถ้าเจ้านายขายที่นาแล้วฉันจะไปอยู่ที่ไหน ฉันมีต้องถูกทิ้งให้ความลำพังหรือป่าว!” ข้าวเจ้าร้องขึ้นด้วยความดีนตกใจ เพื่อนๆ จึงพอลอยวิศกกังวลไปด้วย



ตั้งแต่ท่านข่าวจากเจ้าค่าง ข้าวเจ้าก็ไม่มีความสุขเลย แม้ว่าเพื่อนๆ จะพากันแวรรมาเยี่ยมเยียนปะลอบใจเขารอยเลมอกก์ตาม วันหนึ่งหมูนา闷ง กับเขียววิชนาหาข้าวเจ้าด้วยความตื่นเต้น และเล่าว่า “เมื่อกี้พวงเราไป เห็นว่าที่เชิงเขา ที่นั่นมีที่นาผืนแล็กๆ ของชาวนาครอบครัวหนึ่งซึ่งยังไม่มี ทุ่นไถ่การด้วยจัง”

“พวงเข้าอาจจะไม่ต้องการทุ่นไถ่ก็ได้ และดันก็ไปที่นั่นเองไม่ได้ ด้วย” ข้าวเจ้านอก หมูนาจึงให้กำลังใจว่า “พวงเขาต้อง อยากให้เธอแน่ๆ และพวงเราจะพาเธอไปเอองจัง”



หมูนาแಡงกับเขียวริบไปปบอกเพื่อนๆ ให้มากช่วยกันพาข้าวเจ้าเดินทางไปยังทุ่งนาแห่งใหม่ เจ้าต่างจังรับอาสาเป็นผู้ขนย้ายข้าวเจ้าด้วยความกระตือรือร้น โดยมีหมูนาแಡงกับเขียวและเสียงหวานร่วมช่วยนับตามไปเป็นกำลังใจให้ด้วย

เมื่อช่วงหุ่นไม่ถูกเดินทางมาถึงทุ่งนาเชิงเขา หมูนาบอกว่า “เราต้องวางข้าวเจ้าไว้ในที่ที่คนเห็นง่ายๆ” เจ้าต่างจังนำข้าวเจ้าไปวางไว้ใกล้ๆ กระห่อหมหลังเล็กที่ปลูกอยู่ติดกับทุ่งนา และทั้งหมดก็ชวนกันไปแอบดูอยู่ห่างๆ





ไม่นานนัก เด็กหญิงคนหนึ่งก็ออกจากบ้าน เดอ
ร้องซึ้นอย่างที่นเดินเมื่อเห็นข้าวเจ้า “พ่อจ้า แม่จ้า หมูเจอ
ทุนไเล่การอยู่ตรงนี้ฉะ” พ่อกับแม่จึงออกมารู้ พวกเขารู้สึก
แปลกใจมาก



ผู้เป็นพ่อพูดขึ้นว่า “ตีจัง กำลังคิดจะทำหุ่นไล่กาลังดัว
อยู่พอดี”

เด็กหญิงรีบบอกว่า “จันเราก็ใช้หุ่นไล่กาตัวนี้เลยสิจะพ่อ”
พากเขาจังนำข้าวเจ้าไปตั้งไว้กลางทุ่งนาแห่งใหม่



เมื่อคนทั้งสามจากไปแล้ว เพื่อนๆ ก็ชวนกันออกมายากข้าวเจ้าอิกรึ
“ตอนนี้ฉันมีที่อยู่ใหม่แล้ว ขอบคุณพวงເຮອມมากนะจ๊ะ” ข้าวเจ้านอก

“พวงເຮາທ່າທ່າງใจตีจังนะ” เจ้าค่างพูด “พอฉันย้ายเข้าไปอยู่ใน
เมืองกับเจ้านายแล้ว คงจะคิดถึงพวงເຮອມมาก” เพื่อนๆ จึงรีบบอกพร้อม
กันว่า “พวงເຮາກีคงคิดถึงເຮອມเช่นกันจ๊ะ”



และในวันต่อมา เจ้านายของเจ้าค่างก์ต้องแบลอกใจมากเมื่อทุ่นเล็ก
ของเขากลายไปจากทุ่งนาเสียแล้ว...



...เมื่อขบวนทุ่นໄเล่ก้าเดินทางมาถึงทุ่งนาเชิงเขา
หมูนาบอกว่า “เราร้อใจว่าข้าวเจ้าไว้ในที่ที่คนเห็นง่ายๆ”
เจ้าต่างจังนำข้าวเจ้าไปวางไว้ใกล้ๆ กระทอมหลังเล็ก
ที่ปฐกอยู่ติดกับทุ่งนา แล้วทั้งหมดก็ชวนกันไปแอบดูอยู่ท่าทาง...

